

Okuyor Musunuz Beni

– AhmetZeytinci · 21 Aralık 2018

Yıllar önce ilk şiirimi bir edebiyat sitesine astığımda on yaş daha gençtim. Tabi benim ile beraber ya da benden daha önce de bir edebiyat sitesine girmiş yazı paylaşmış olanlarda on yaş gençti... Bir çokları ile sonradan tanıştık. Kimi ile yüz yüze kimi ile de İnternet ortamında görüşüyoruz...

İlk şiir, ilk nesir, ilk göz ağrıları tabi ki... Biz bir havalarda bir havalarda, zannedersiniz Nobel Edebiyat Ödülüne adayız. Hemen eşe, dosta, akrabalara, yakınlara duyurmak da lazım. "Hşşt! Amcaoğlu, dayıoğlu, hala kızı, baldız, bacanak, kayınçolar, sınıf arkadaşlarım, biraderler, bacılar, ben de yazı yazıyorum okumak istersen filan fışmekan edebiyat sitesinde." Okudular mı? Okumadılar tabi ki... Biz küstük mü kimselere, bizi okumadılar diye? Küsülür mü, asla!

Benim daha kitabım da yok hem vallahi hem de billahi, kitapsızın birisiyim. Şekil olarak canım, yoksa iman ettiğimiz bir kitabımız var tabi ki her Müslüman gibi... Kim bilir eserlerimizi de bir gün kitap haline getirir, okurlar ile buluştururuz...

Uzun yıllar edebiyat sitelerinde, lütfettiler site sahipleri, yöneticilik de yaptık... Binlerce şiire ve nesre yorumlar yazdık. Kimseden bir şey beklemeden yazdık yorumlarımızı. Aman ben ona yazdım, o da bana yazsın gibi bir hesap içinde olmadık hiç bir zaman. Tek derdimiz edebiyattı, şiirdi, gülmece idi, deneme idi, makale idi...

İlk zamanlar otobüs ile şehirler arası yollarda seyahat ederken bile, çevreme dikkatlice bakardım cepten İnternet'e girenlere, acaba edebiyat sitelerinde yazı okuyan veya paylaşan var mı diye... Hayır olsa ne olacak? Hemen yanına gidip de "Oooo dostum ben de o şimdi nette gezindiğin edebiyat sitesinde yazıyordum da hhhm beni de okumşundur belki..." Adam ne desin "Evet ara sıra bakarım göz ucuyla, siz kimdiniz, hmmm yok yok sizi okumadım." İşte böyle muhabbetler. "Bak sen yerle bir oldum şimdi benim gibi büyük bir yazarı okumamış arkadaş ne büyük bir eksiklik." Eksiklik tamam da, benim için mi, onu için mi eksiklik orası belli değil...

İnsan egosu gereği beğenilmek ister. Kimden gelirse gelsin övgüler başımızın tacı olur bir anda. "Vayyy abicim nasıl yazıyorsun ya, keşke ben de senin gibi yazabilsem." Havalar binbeşyüz "Tabi ollum pöh pöh pöh! Ne emek verdim ben bu edebiyata biliyor musun, saçlarım ağardı bu yolda" Saçımızın beyazları, şiir, öykü yazmadan önce de vardı... Külliye palavra... Bir gurur, bir gurur biz de alçak dağları ben yarattım yüksek dağlar babamdan dedemden miras kaldı. Böyleyken böyle işte durumlar...

"Beni özleyin anacığım." derdi, merhum Levent Kırca'nın karısı Oya Başar Olacak O Kadar da. Siz de "Beni okuyun anacığım, okumakla da kalmayın, hatta bir sonra ki yazımı da özlem ile hasret ile aşk ile

bekleyin mi desem, ne desem bilemedim ki?"

Anaaam! Sen de okuyor musun beni? "Gel oğlum gel otur bakayım şöyle yamacıma da sana bir güzel okuyayım, nazar varsa üzerinde çıksın, dur bakayım baş örtümü de takayım, tesbihimi de alayım." Sen de onu mu dediydin ya anne? Neyse oku bakalım oku da kısmetimiz açılır belki de kitap mitap çıkartırız, bitap düşmezsek eğer ki...